

depinde de Dumnezeu – se dăruiește în funcție de căldura credinței, de smerenie și de voia cea bună. Solomon a primit har când era de doisprezece ani. Daniil la aceeași vârstă. David pe când păștea turmele tatălui său. La fel toți cei vechi și noi.

Imediat ce omul ajunge la căința adevărată, harul se apropie de el și sporește odată cu creșterea zelului. Experiența cere nevoință îndelungată.

Înainte de orice lucru, cel care cere har de la Dumnezeu trebuie să îndure ispitele și necazurile, în orice fel ar veni acestea.

Dacă cineva a aflat care este darul lui Dumnezeu, cum că sunt necazurile și, în general, tot ceea ce ne aduc ispitele, acesta a aflat cu adevărat care este calea Domnului.

Acesta așteaptă ispitele să vină pentru că prin acestea se curățește, răbdând se luminează și ajunge să-L vadă pe Dumnezeu.

Altfel Dumnezeu nu poate fi văzut, decât numai prin intermedii cunoștinței. Iar cunoașterea este vederea duhovnicească (*theoria*). Adică atunci când simți că Dumnezeu este lângă tine, că te miști în lăuntrul lui Dumnezeu și că orice faci Acesta vede, și ești atent să nu-L superi cu ceva, atunci nu păcătuiești. Deoarece Îl vezi, Îl iubești și te îngrijești ca să nu-L întristezi. Așadar, oricine păcătuiește, nu vede pe Dumnezeu, este orb.

Sursa: **Gheron Iosif**, *Mărturii din viața monahală*, Editura Bizantină, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă

23 octombrie

18:00 Vecernia și Litia

Duminică

24 octombrie

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Efeseni 2, 4-10; Ev. Luca 8, 26-39; glas 1, voscr. 7

→ **Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor)**

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

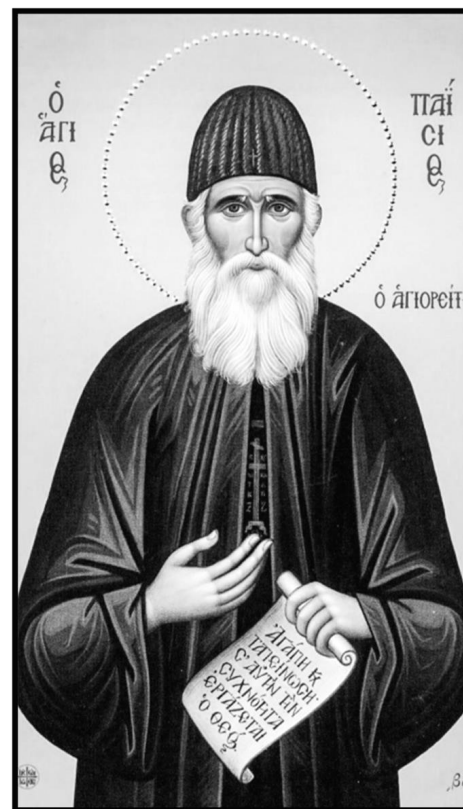
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi necontenit la Dumnezeu, iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții.”

– Sfântul Vasile cel Mare

Nr. 411 / 17 octombrie 2021

SĂ EVITĂM EXTREMELE

– *Părinte, de ce nu ia nimeni poziție față de atâtea sminteli ce se fac în Biserică?*

– În chestiunile bisericesti, rezolvarea unor cazuri nu se face prin a lua poziție. Unul poate suporta o stare de lucruri făcând răbdare până când Dumnezeu va arăta ce trebuie să facă. Altceva este să suporte cineva o stare de lucruri și altceva s-o admită, atunci când nu trebuie. Apoi, în astfel de cazuri, orice are cineva de spus, s-o spună cu respect, cu bărbăție; nu să judece, să dea publicității. Să o spună cu durere, din dragoste, numai persoanei respective la care se referă chestiunea, ca să ia aminte la unele lucruri. Nu este sincer și cinstit cel ce spune față de alții adevărul despre o persoană, nici cel ce îl dă publicității, ci cel ce are

SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL

1924 – 1994

dragoste și viață cu adevărat creștinească și vorbește cu discernământ, spunând cele ce trebuie la vremea cuvenită.

Cei ce mustră fără discernământ au întunecare duhovnicească și răutate și îi văd pe oameni, din păcate, ca pe niște buturugi. Și deși îi cioplesc fără milă și oamenii suferă, aceștia se bucură de fasonarea ce le-o fac. Numai omului care îl are pe diavol drept căpetenie i se îngăduie să teatralizeze pe oameni în fața lumii, să le spună trecutul lor (desigur, al celor asupra cărora are drepturi diavolul), ca să zguduie astfel sufletele slabe. Duhul necurat, firește, nu scoate la iveală virtuțile oamenilor, ci slăbiciunile lor. Însă oamenii eliberați de patimi îndreaptă răul cu bunătate, fiindcă nu au răutate în ei. Dacă vreodată văd puțină necurăție care nu se poate îndepărta, o acoperă cu vreo piatră, ca să nu se îngreșeze cel ce se va întâmpla s-o vadă. În timp ce aceia care scurmă gunoaiile seamănă cu găinile...

– *Părinte, care este modul de rezolvare corect atunci când se prezintă probleme bisericești grele?*

– Să se evite extremele; cu extremele nu se rezolvă problemele. Mai demult, băcanul puneă câte puțin din căuș în cântar, și astfel afla exactitatea și echilibrul cântarului. Adică nu puneă deodată mult, nici nu lua deodată mult. Cele două extreme întotdeauna

chinuiesc pe Biserica Mamă, dar și cei ce le țin se chinuiesc, deoarece cele două extreme de obicei înțeapă. Este ca și cum o extremă ar ține-o îndrăcitul, atunci când are obrăznicie duhovnicească (dispreț față de toate) și cealaltă extremă ar ține-o nebunul, atunci când are râvnă pruncească cu îngustime de minte. Unul obraznic duhovnicește niciodată nu se înțelege cu un stilist care are râvnă pruncească, ci se mănâncă și se lovesc, pentru că amândoi sunt lipsiți de harul dumnezeiesc. Atunci – ferească Dumnezeu! – cele două extreme se pot lovi mereu și nimeni „nu le dă de capăt”. Cei care vor putea încovoia aceste două capete, ca să se unească, să se împace, vor fi încununați de Hristos cu două cununi neveștejite.

Să luăm aminte să nu cauzăm probleme în Biserică, nici să mărim micile neorânduiri omenești ce se fac, ca să nu pricinuim mai mare rău și să se bucure cel viclean. Cel ce pentru o mică neorânduială se tulbură mult și se repede deodată cu urgie, chipurile ca s-o îndrepte, seamănă cu paracliserul ușor la minte care, văzând o lumânare curgând, se repede deodată cu avânt, chipurile ca să o curețe, dar ia grăbiș și oameni și sfeșnice, pricinuind mai mare neorânduială în vremea slujbei.

Din păcate, în vremea noastră avem mulți care o tulbură pe

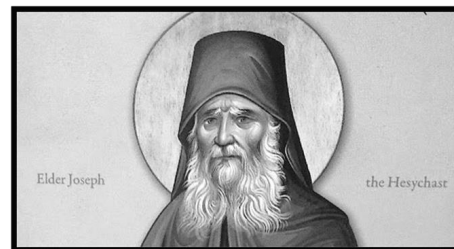
Biserica Mamă. Dintre aceștia, cei care sunt cu știință de carte au prins dogma cu mintea și nu cu duhul Sfinților Părinți. Iar cei care sunt fără știința de carte au prins și ei dogma cu dinții și de aceea scrâșnesc din dinți atunci când discută probleme bisericești, și astfel se pricinuieste mai mare vătămare în Biserică de la aceștia, decât de la luptătorii împotriva Ortodoxiei noastre. Este bine ca râul să nu fie prea iute, pentru că altfel ia totul, cioate, pietre, oameni; dar desigur nici prea domol, pentru că va pricinui țăntări...

Sunt unii care se ocupă cu critica unuia și a altuia, și nu cu binele general. Unul urmărește pe celălalt mai mult decât pe sine. Caută să afle ce va spune sau ce va scrie celălalt, ca după aceea să-l lovească fără milă, în timp ce el însuși, de ar spune sau ar scrie același lucru, l-ar susține cu multe mărturii din Sfânta Scriptură și de la Sfinții Părinți. Răul pe care îl face este mare, pentru că pe de-o parte nedreptățește pe aproapele său, iar pe de alta îl înjosește înaintea ochilor credincioșilor.

Eu cred că niciodată copiii cei buni nu o judecă pe mama lor. Toți au nevoie de Biserică. Toți îi aduc slujirile lor, și cei cu caracter blând și cei aspri. Precum în trupul omului sunt absolut necesare și dulciurile și acriturile, chiar și păpădiile amare, pentru că fiecare

are substanțele și vitaminele ei, așa și în Trupul Bisericii toți sunt absolut necesari. Unul completează caracterul celuilalt și toți suntem datori să suportăm nu numai caracterul duhovnicesc al celuilalt, dar chiar și slăbiciunile ce le are ca om. Din păcate, unii au pretenții neraționale de la ceilalți. Vor ca toți să aibă același caracter duhovnicesc cu al lor, și atunci când cineva nu este în acord cu caracterul lor, adică sau este puțin mai îngăduitor sau puțin mai iute, îndată trag concluzia că nu este om duhovnicesc.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cuvinte duhovnicești (I) - Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evangelismos, București, 2003

SFÂNTUL IOSIF ISIHASTUL

HARUL LUI DUMNEZEU NU DEPINDE DE TIMP

Experiența se dobândește, într-adevăr, odată cu trecerea timpului, dar harul – de aceea se numește har, adică dar, pentru că